

Arrest

nr. 142 347 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 november 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.-P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker A.B. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Armeense staatsburgerschap te bezitten en van Armeense origine te zijn. U bent geboren in Artashat (Armenië) waar u ook woont. U bent getrouwd met R.G. (O.V. X) met wie u twee minderjarige kinderen heeft: N. (O.V. X) en A. (O.V. 7.929.948).

Wegens een verkeerde vaccinatie vlak na zijn geboorte, raakt uw zoon N. verlamd. U en uw vrouw proberen verschillende medische behandelingen uit, zelfs in Moskou en Wit-Rusland, maar zijn toestand verbetert niet.

Via uw werk in de bouwsector leert u generaal Ar.A. kennen.

Hij raadt u zijn vrouw An. aan voor de behandeling van uw zoon. Zij werkt met medicijnen op basis van slangengif. Deze behandeling kost 40.000 dollar. Als de situatie van uw zoon hierdoor niet beter wordt,

maar zelfs verslechtert, zetten jullie deze behandeling stop en eisen jullie van haar jullie geld terug. Ar.A. wil echter niets terugbetalen.

U raadpleegt een advocaat en een bevriende journalist om stappen te ondernemen, maar zij zeggen dat ze niets kunnen doen tegen Ar.A.. U gaat dan zelf naar Ar.A. en zegt dat u zal openbaar maken dat de behandeling van zijn vrouw niet werkt en gewoon oplichterij is.

Ar.A. bedreigt u daarop met de dood.

Op 10 juli 2014 wordt u van thuis meegenomen naar het militair commissariaat van Artashat. U wordt drie dagen vastgehouden. Men wil u inlijven in het leger en zo naar de oorlog in Nagorno-Karabach sturen.

Volgens u is dit een vergeldingsactie van Ar.A. om u zo uit de weg te ruimen. Via een kennis van uw vader kan u evenwel ontsnappen. U trekt daarop met uw gezin onmiddellijk naar uw schoonfamilie in Yerevan, waar u uw vertrek uit het land voorbereidt.

Uiteindelijk verlaat u Armenië samen met uw vrouw en kinderen op 3 augustus 2014. Van op de luchthaven van Yerevan (Zvartnots) nemen jullie het vliegtuig naar Frankrijk, daarbij gebruik makend van jullie eigen paspoorten. In Frankrijk aangekomen worden jullie door de persoon die uw reis organiseerde, met de auto naar België gebracht. Aangezien jullie hem nog niet volledig betaald hebben voor de reis, houdt hij jullie paspoorten in.

Op 3 augustus 2014 komen jullie in België aan en dienen er op 21 augustus 2014 een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer bij de Belgische asielinstanties: uw huwelijksakte, uw geboorteakte en die van uw kinderen, uw militair boekje, een kopie van 4 pagina's uit uw Armeens paspoort, uw rijbewijs, kopies van (eveneens 4 pagina's uit) de paspoorten van uw kinderen en een convocatie van het militair commissariaat.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u op de vlucht bent gegaan uit Armenië uit vrees voor Ar.A., een militair die instaat voor de rekrutering van soldaten voor het conflict in Nagorno-Karabach. U had hem immers gezegd dat u de slechte behandeling die zijn vrouw aan uw gehandicapte zoon had toegediend, openbaar zou maken. Daarop bedreigde hij u met de dood en zou u door zijn toedoen zijn opgeroepen voor het conflict in Karabach (CGVS 18.09.2014 p. 8 e.v.).

Het commissariaat-generaal is echter van mening dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas omwille van de volgende redenen.

Om te beginnen leggen u en uw vrouw dermate onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen af over dokter An. bij wie jullie de betwiste behandeling voor uw zoon lieten uitvoeren, dat ze uw asielrelaas fundamenteel ondermijnen.

Jullie verklaren dat An. de vrouw is van de hooggeplaatste militair Ar.A., maar geen van jullie beiden weet haar eigen familienaam (CGVS 18.09.2014 p. 10 + CGVS vrouw 18.09.2014 p. 7).

U verklaart ook dat zij gespecialiseerd was in homeopathie en kruidentherapie en dat ze in een ziekenhuis in Armenië werkte, zelfs als hoofdarts, maar aan welk ziekenhuis ze verbonden was weet u niet. U vermoedt enkel dat dat het centrum van Nairi zou kunnen zijn omdat dat eigendom is van ex-president Kotcharyan (CGVS 9.10.2014 p. 4).

Het is echter bijzonder vreemd dat jullie de volledige naam niet zouden kennen van de dokter in wiens handen jullie het lot van jullie zoon legden en die de kern van jullie problemen uitmaakte, of dat u niet precies weet aan welke gezondheidsinstelling zij verbonden zou zijn.

Over hoe en wanneer u bij deze dokter An. terecht kwam, leggen u en uw vrouw bovendien tegenstrijdige verklaringen af.

Uzelf verklaart aanvankelijk dat u in het huis werkte van de schoonzus en de schoonbroer van Ar.A., waar hij ook soms kwam waardoor u hem zo leerde kennen – Ar.A. zelf vertelde u dan over zijn vrouw An. die u kon helpen met de behandeling van uw zoon (CGVS 18.09.2014 p. 10).

Later wijzigt u deze verklaringen en zegt u dat het niet bij zijn schoonbroer was maar bij zijn schoonvader, en dat u Ar.A. ook nog zag toen u bij een ander familielid van hem werkte (langs de kant van zijn vrouw, genaamd L.), maar wat haar familieband met Ar.A. zou zijn, weet u niet (CGVS 9.10.2014 p. 2-3).

Uw vrouw daarentegen verklaart dat u dokter An. kende omdat u werkte in het huis van haar zus (CGVS vrouw 9.10.2014 p. 2). In deze context verklaart u ook dat u bij Ar.A.s schoonvader werkte in de zomer van vorig jaar (i.c. 2013) en dan bij dat ander familielid; naar eigen zeggen waren alle werken afgerond in januari 2014.

In deze periode kreeg u van Ar.A. ook voor het eerst te horen dat zijn vrouw An. u kon helpen in verband met uw zoon. U meldde dit nieuws onmiddellijk aan uw vrouw maar zij was daar eerst niet van overtuigd. Zodoende lieten jullie de discussie hierover rusten tot Ar.A. u eind april 2014 opnieuw opbelde en u het thema opnieuw aansneed bij uw vrouw; dit keer raakte ze wel overtuigd van de behandeling (CGVS 18.09.2014 p. 9-10 + CGVS 9.10.2014 p. 3, p. 4-6).

Uw vrouw legt hierover een andere versie af: volgens haar werkte u bij de familie van dokter An. in april 2014 en was het ook in deze periode dat u haar over de behandeling door dokter An. vertelde. Nadat ze eerst twijfelde, stemde ze kort daarop wel in met de behandeling.

Over de periode zomer 2013-januari 2014 zegt uw vrouw – in tegenstelling tot u – helemaal niets (CGVS vrouw 18.09.2014 p. 7 + CGVS vrouw 9.10.2014 p. 2-3).

Daarnaast leggen u en uw vrouw verschillende verklaringen af wat betreft het aantal consultaties bij haar en wanneer die er zouden geweest zijn.

Zo verklaart u dat de eerste consultatie met uw zoon bij dokter An. op 2 mei 2014 was en dat de laatste keer ongeveer een week voor 30 juni 2014 was; die 30ste juni ging u verhaal halen bij Ar.A. zelf over de foute behandeling, weliswaar zonder uw zoon of vrouw erbij.

Over hoeveel consultaties er in de door u aangeduide periode in totaal zijn geweest, blijft u eerst onduidelijk en duidt u uiteindelijk op papier aan dat er in totaal vijf à zes consultaties zijn geweest. Volgens uw aanduidingen en verklaringen moeten de consultaties op 2 mei, 11 of 12 mei, 25 mei, begin juni, 16 of 17 juni en 24 of 25 juni 2014 geweest zijn.

Volgens uw verklaringen waren u en uw vrouw steeds samen met uw zoon aanwezig op de consultaties en was er sinds uw discussie met Ar.A. eind juni 2014 geen consultatie meer tot jullie op 3 augustus 2014 vertrokken uit Armenië (CGVS 9.10.2014 p. 8-9).

Uw vrouw daarentegen verklaart dat uw zoon slechts drie keer op consultatie is geweest bij dokter An.: twee keer met u erbij en één keer zonder u (maar met haar vader erbij).

Over de momenten waarop dat zou geweest zijn, is uw vrouw trouwens bijzonder incoherent.

Zo zegt ze, net als u, dat de eerste keer op 2 mei 2014 was en geeft ze aanvankelijk aan dat jullie ook op 5 mei op consultatie gingen, maar later verklaart ze dan weer dat de tweede consultatie eind juni was en nog later dat dat midden juli was.

Over de keer dat ze met haar vader maar zonder u op consultatie ging met jullie zoon verklaart ze dan weer eerst dat dat op het einde was, meer bepaald eind juli 2014, en dan dat dat begin juli was (CGVS vrouw 9.10.2014 p. 4-6).

Het valt niet alleen op dat u en uw vrouw elkaar onderling tegenspreken wat betreft het aantal consultaties en de momenten waarop dat was, maar hierover zelf ook vage en incoherente verklaringen afleggen.

Verder verklaart u dat u dokter An. in één keer 40.000 US dollar cash betaalde, zijnde op 19 mei 2014. Dat herinnert u zich nog zeer goed want de behandeling met het medicijn was tot dan toe op hun kosten geweest en toen u die 19de mei andermaal het medicijn moest gaan ophalen, moest u ook betalen. U betaalde dokter An. naar eigen zeggen met US dollar die u thuis cash had liggen omdat u altijd US dollars liggen heeft thuis – volgens u weet uw vrouw dat u dit geld thuis liggen heeft en dat u daarmee dokter An. betaald heeft (CGVS 9.10.2014 p. 9-10).

In dit opzicht is het vreemd dat uw vrouw hier andere verklaringen over aflegt: volgens haar betaalde u het geld op 5 mei 2014, want jullie konden pas de behandeling starten nadat jullie betaald hadden. Bovendien blijkt uw vrouw niet te weten dat u het Amerikaans geld cash had liggen thuis want zij verklaart dat u het geld van de bank haalde, maar of u het daar uit de muur haalde of daarvoor geld moest wisselen, weet ze niet (CGVS vrouw 9.10.2014 p. 6-7).

Ten tweede leggen jullie ook over cruciale elementen in uw asielrelaas incoherente verklaringen af.

Zo verklaart u dat u op 30 juni 2014 's morgens eerst een advocaat aansprak aan de rechtbank van Artashat – hoe deze man zou heten weet u vreemd genoeg niet – en had uw vrouw ook al met een bevriende journaliste (Na.) gesproken – van haar weet u dan weer de familienaam niet. Die dag, 30 juni 2014, ging u eerst werken en 's avonds rond 21u ging u naar Ar.A. thuis om uw ongenoegen over de behandeling te uiten; daarop kwam u pas om 1u 's nachts thuis (i.e. in Artashat).

Op dat moment was uw vrouw nog wakker maar u zei haar toen nog niets van de bedreiging die Ar.A. had geuit – dat deed u naar eigen zeggen pas 's anderendaags (CGVS 9.10.2014 p. 8, p. 9 & p. 11-13).

Uw vrouw heeft het dan weer over 30 juli 2014 als datum waarop u de advocaat en de journaliste ontmoette; zij zegt dat u die dag 's morgens al naar Ar.A. thuis was gegaan om verhaal te halen en dat u pas daarna de advocaat ontmoette en de journaliste sprak.

Ze verklaart ook dat jullie elkaar die dag terugzagen bij uw moeder in Yerevan en dat jullie dan samen terug naar huis gingen (in Artashat) (CGVS vrouw 9.10.2014 p. 4, p. 7-9).

Het is echter maar weinig geloofwaardig dat u de namen van de advocaat en de journalist niet zou kennen die u aansprak in verband met uw problemen met Ar.A. en zijn vrouw en dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen over de dag waarop u verhaal ging halen bij Ar.A. en over het verloop van die dag.

U verklaart dat u ook van andere mensen hoorde dat dokter An.'s behandeling niet werkte en gewoon oplichterij was – de vader van een dorpsgenoot (Ao.) zou zelfs haar medicijn hebben laten onderzoeken in een laboratorium; hoe die vader heet, weet u evenwel niet (CGVS 9.10.2014 p. 10).

Het is echter maar weinig aannemelijk dat u deze naam niet zou kennen als dit de vader van uw kennis uit uw dorp zou betreffen door wie u te weten kwam dat er eigenlijk geen slangengif in het medicijn zat en u zo te weten kwam dat dokter An.'s behandeling gewoon oplichterij was.

Ten slotte dient ook gewezen te worden op incoherente verklaringen omtrent uw driedaagse vasthouding op het militair commissariaat.

U verklaart dat u op 10 juli 2014 's morgens werd meegenomen naar het commissariaat en dat u van daar naar uw vrouw belde omdat u voelde dat er iets niet klopte; u liet haar zo weten dat er iets niet klopte en u vroeg haar daarom om uw vader te verwittigen.

Via een kennis van uw vader die op het commissariaat werkt – hoe deze heet weet u evenwel niet – kon u op 13 juli 2014 ontsnappen.

Volgens u kon u ontsnappen door gewoon weg te lopen, waarop u meteen naar huis rende en daar rond 14-15u in de namiddag toekwam (CGVS 18.09.2014 p. 10-11 + CGVS 9.10.2014 p. 13-15).

Uw vrouw daarentegen legt hier andere verklaringen over af en zegt dat u haar op 10 juli 2014 opbelde met de melding dat het een misverstand was, dat ze zich geen zorgen moest maken en dat u 's anderendaags wel zou thuiskomen.

Op 13 juli 2014 zou u dan 's morgens rond 10u met een taxi zijn thuisgekomen (CGVS vrouw 18.09.2014 p. 8-9 + CGVS vrouw 9.10.2014 p. 10-11).

Deze versies van de feiten zijn echter ruim uiteenlopend.

Ten derde dient ook gewezen te worden op het feit dat u verklaarde dat u en uw gezin legaal het land verlieten op 3 augustus 2014. Die dag namen jullie een vlucht van op de luchthaven Zvartnots (Yerevan) naar Parijs, daarbij gebruik makend van jullie eigen paspoorten met de nodige visums in.

Bij de identiteitscontroles in Zvartnots hadden jullie naar eigen zeggen geen problemen (CGVS 18.09.2014 p. 3-4 & p. 7 + CGVS vrouw 18.09.2014 p. 3-5).

Dat jullie zomaar onder eigen identiteit en openlijk jullie land verlieten via de luchthaven en daar probleemloos de identiteitscontroles konden passeren, valt maar moeilijk te rijmen met jullie verklaringen dat jullie problemen zouden hebben met de hooggeplaatste militair Ar.A., die u naar eigen zeggen via zijn connecties overal zou kunnen vinden (CGVS 9.10.2014 p. 15).

Deze vaststelling plaatst de door u aangehaalde problemen met Ar.A. en zijn vrouw opnieuw op los zand.

Zij in ditzelfde verband overigens nog opgemerkt dat u, noch uw vrouw, jullie (originele) Armeense paspoorten voorlegden en uit de door u voorgelegde kopies ervan niet kan worden nagegaan wanneer u uw visa verkreeg en wanneer u uw land ook effectief verliet, waardoor niet uit te sluiten valt dat u uw land reeds voor 30 juni of 1 juli 2014 zou hebben verlaten, de dag waarop volgens uw verklaringen uw problemen met generaal Ar.A., voor wie u op de vlucht zou zijn gegaan, begonnen (CGVS 18.09.2014 p. 8).

Ten vierde legt u een militaire convocatie (document 16) neer waarmee u wil aantonen dat Ar.A. u wil oproepen voor het leger en dat u zo naar de oorlog in Nagorno-Karabach zou worden gestuurd, als vergelding voor uw dreigement dat u zou openbaar maken dat zijn vrouw mensen oplicht met haar medische behandelingen.

Welnu, eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen.

Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval.

Het Commissariaat-generaal heeft bovendien gegronde redenen om te twijfelen aan de authenticiteit van dit stuk.

Zo toont de convocatie vormelijke gebreken: elke vorm van officiële hoofding ontbreekt, u zou zich volgens de convocatie moeten melden op 8 mei 2014 terwijl de convocatie zelf gedateerd is op 5 augustus 2014, de datum van 2014.05.08 is duidelijk gemanipuleerd en er zijn twee soorten balpenen gebruikt voor het invullen ervan.

De datum van inontvangstname is dan weer niet ingevuld; bij 'ontvangstbewijs' onderaan staat uw eigen naam ingevuld, terwijl u op het moment dat de convocatie naar u werd gestuurd al in België was. Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties (hier: militair commissariaat van Artashat).

Ook legt u weinig aannemelijke verklaringen af over een aantal andere elementen aangaande deze convocatie.

Zo verklaart u dat uw vader u dit bezorgde: in Yerevan zou hij dat aan een man gegeven hebben die naar België vloog die het op zijn beurt naar u opstuurde per post (de gebruikte enveloppe legt u niet neer).

Wie deze man is of hoe hij heet, weet u weliswaar niet.

Als u gevraagd wordt wanneer u volgens deze convocaties opgeroepen wordt, verklaart u dat dat op 25 augustus 2014 was. Dit strookt evenwel niet met 2014.05.08 of 05.08.2014 zoals vermeld op de convocaties.

Als u gevraagd wordt of u volgens deze convocaties opgeroepen voor het leger, verklaart u dat u de inhoud ervan niet gelezen heeft en dat het u ook niet interesseert.

U voegt eraan toe dat u strafrechtelijk kan vervolgd worden als u zich niet meldt voor deze convocaties – als u dan gevraagd wordt naar de stand van zaken op dit vlak (aangezien u zich niet ging melden), verklaart u daar geen nieuws van te hebben en daar verder niet naar geïnformeerd te hebben (CGVS 18.09.2014 p. 5-6).

Indien u door middel van deze convocaties effectief zou worden opgeroepen om te dienen in Nagorno-Karabach en Ar.A. hier persoonlijk achter zou zitten als vergelding tegenover u, kan toch redelijkerwijs van u worden verwacht dat u meer kennis en interesse aan de dag legt voor dit document.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat documenten in Armenië gemakkelijk kunnen worden gekocht.

Gelet op bovenstaande bevindingen omtrent deze convocaties, dient gezegd dat dit document de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag in geen geval kan herstellen.

Ten slotte dient ook opgemerkt te worden dat u na uw aankomst in België (i.e. 3 augustus 2014) nog bijna drie weken wachtte om er een asielaanvraag in te dienen (i.e. 21 augustus 2014).

Als u hierop gewezen wordt, verklaart u dat uw vrouw onwel was en uw zoon zich ook niet zo goed voelde.

U voegt eraan toe dat de mensen bij wie jullie toen verbleven, de procedure beter kennen dan jullie en jullie zeiden dat jullie beter nog wat konden herstellen vooraleer asiel aan te vragen (CGVS 18.09.2014 p. 7-8).

Deze verklaringen zijn weinig overtuigend ter verantwoording van deze laattijdige asielaanvraag.

Als uw kennissen de (asiel)procedure goed kennen zoals u zegt, zou u er immers van op de hoogte moeten zijn dat er van een asielzoeker redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zo snel mogelijk internationale bescherming aanvraagt. Zich niet zo goed voelen kan bezwaarlijk aanvaard worden als belemmering om dergelijke bescherming aan te vragen tegenover iemand in zijn land van herkomst die hem met het leven bedreigt (zoals Ar.A. in uw geval).

Bijgevolg dienen ernstige vragen te worden gesteld bij uw late asielaanvraag en uw nood aan bescherming.

Door dit gedrag wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag overigens bijkomend ondermijnd.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om ten aanzien van uw land van herkomst Armenië een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan.

Uw Armeense paspoort, uw huwelijksakte, uw geboorteakte en die van uw kinderen, uw militair boekje, uw rijbewijs en de paspoorten van uw kinderen bevatten louter informatie over uw identiteit en die van uw kinderen en uw echtelijke situatie, maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen.

De convocaties van het militair commissariaat werd reeds eerder besproken (zie boven).

De door uw vrouw neergelegde medische documenten in verband met uw zoon N. bevestigen zijn fysieke aandoeningen – waarvoor begrip kan worden opgebracht – maar brengen geen uitsluitel over de door u aangehaalde problemen met dokter An. die u daardoor zou ondervonden hebben.

Deze documenten zijn bijgevolg niet van die aard dat ze deze beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw vrouw R.G. (O.V. 7.929.948) – die verklaarde haar asielaanvraag te baseren op dezelfde elementen als de uwe (CGVS vrouw 18.09.2014 p. 6) – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster R.G. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Armeense staatsburgerschap te bezitten en van Armeense origine te zijn. U bent geboren in Yerevan (Armenië) waar u ook woont. U bent getrouwd met A.B. (O.V. 7.929.948) met wie u twee minderjarige kinderen heeft: N. (O.V. 7.929.948) en A. (O.V. 7.929.948).

Wegens een verkeerde vaccinatie vlak na zijn geboorte, raakt uw zoon N. verlamd. U en uw man proberen verschillende medische behandelingen uit maar zijn toestand verbetert niet.

Via zijn werk in de bouwsector leert uw man generaal Ar.A. kennen. Hij raadt hem zijn vrouw An. aan voor wat betreft de behandeling van uw zoon. Zij werkt met medicijnen op basis van slangengif. Deze behandeling kost 40.000 dollar. Als de situatie van uw zoon hierdoor niet beter wordt, maar zelfs verslechtert, zetten jullie deze behandeling stop en eisen jullie van haar jullie geld terug. Ar.A. wil echter niets terugbetalen. Uw man raadpleegt een advocaat en een bevriende journalist om stappen te ondernemen, maar zij zeggen dat ze niets kunnen doen tegen Ar.A.. Uw man gaat dan zelf naar Ar.A. en zegt dat hij zal openbaar maken dat de behandeling van zijn vrouw niet werkt als hij jullie niet terugbetaalt. Ar.A. bedreigt hem daarop met de dood. Op 10 juli 2014 wordt uw man van thuis meegenomen naar het militair commissariaat van Artashat. Hij wordt drie dagen vastgehouden. Men wil hem inlijven in het leger en zo naar de oorlog in Karabach sturen. Via een kennis van uw vader kan hij evenwel ontsnappen. Jullie trekken daarop onmiddellijk naar uw familie in Yerevan, waar uw man jullie vertrek uit het land voorbereidt.

Uiteindelijk verlaat u Armenië samen met uw man en kinderen op 3 augustus 2014. Van op de luchthaven van Yerevan (Zvartnots) nemen jullie het vliegtuig naar Frankrijk, daarbij gebruik makend van jullie eigen paspoorten. In Frankrijk aangekomen worden jullie door de persoon die uw reis organiseerde, met de auto naar België gebracht. Aangezien jullie hem nog niet volledig betaald hebben voor de reis, houdt hij jullie paspoorten in.

Op 3 augustus 2014 komen jullie in België aan en dienen er op 21 augustus 2014 een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer bij de Belgische asielinstanties: uw geboorteakte, uw militair boekje, twee diploma's, uw werkboekje, een kopie van 4 pagina's uit uw Armeens paspoort en een reeks documenten in verband met de medische situatie van uw zoon N..

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op dezelfde problemen als uw man A.B. (O.V. 7.929.948) (CGVS 18.09.2014 p. 6 & 9.10.2014).

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw man door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u op de vlucht bent gegaan uit Armenië uit vrees voor Ar.A., een militair die instaat voor de rekrutering van soldaten voor het conflict in Nagorno-Karabach. U had hem immers gezegd dat u de slechte behandeling die zijn vrouw aan uw gehandicapte zoon had toegediend, openbaar zou maken. Daarop bedreigde hij u met de dood en zou u door zijn toedoen zijn opgeroepen voor het conflict in Karabach (CGVS 18.09.2014 p. 8 e.v.). Het commissariaat-generaal is echter van mening dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas omwille van de volgende redenen.

Om te beginnen leggen u en uw vrouw dermate onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen af over dokter An. bij wie jullie de betwiste behandeling voor uw zoon lieten uitvoeren, dat ze uw asielrelaas fundamenteel ondermijnen. Jullie verklaren dat An. de vrouw is van de hooggeplaatste militair Ar.A., maar geen van jullie beiden weet haar eigen familienaam (CGVS 18.09.2014 p. 10 + CGVS vrouw 18.09.2014 p. 7). U verklaart ook dat zij gespecialiseerd was in homeopathie en kruidentherapie en dat ze in een ziekenhuis in Armenië werkte, zelfs als hoofdarts, maar aan welk ziekenhuis ze verbonden was weet u niet. U vermoedt enkel dat dat het centrum van Nairi zou kunnen zijn omdat dat eigendom is van ex-president Kotcharyan (CGVS 9.10.2014 p. 4). Het is echter bijzonder vreemd dat jullie de volledige naam niet zouden kennen van de dokter in wiens handen jullie het lot van jullie zoon legden en die de kern van jullie problemen uitmaakte, of dat u niet precies weet aan welke gezondheidsinstelling zij verbonden zou zijn. Over hoe en wanneer u bij deze dokter An. terechtkwam, leggen u en uw vrouw bovendien tegenstrijdige verklaringen af. Uzelf verklaart aanvankelijk dat u in het huis werkte van de schoonzus en de schoonbroer van Ar.A., waar hij ook soms kwam waardoor u hem zo leerde kennen – Ar.A. zelf vertelde u dan over zijn vrouw An. die u kon helpen met de behandeling van uw zoon (CGVS 18.09.2014 p. 10). Later wijzigt u deze verklaringen en zegt u dat het niet bij zijn schoonbroer was maar bij zijn schoonvader, en dat u Ar.A. ook nog zag toen u bij een ander familielid van hem

werkte (langs de kant van zijn vrouw, genaamd L.), maar wat haar familieband met Ar.A. zou zijn, weet u niet (CGVS 9.10.2014 p. 2-3). Uw vrouw daarentegen verklaart dat u dokter An. kende omdat u werkte in het huis van haar zus (CGVS vrouw 9.10.2014 p. 2). In deze context verklaart u ook dat u bij Ar.A.s schoonvader werkte in de zomer van vorig jaar (i.c. 2013) en dan bij dat ander familielid; naar eigen zeggen waren alle werken afgerond in januari 2014. In deze periode kreeg u van Ar.A. ook voor het eerst te horen dat zijn vrouw An. u kon helpen in verband met uw zoon. U meldde dit nieuws onmiddellijk aan uw vrouw maar zij was daar eerst niet van overtuigd. Zodoende lieten jullie de discussie hierover rusten tot Ar.A. u eind april 2014 opnieuw opbelde en u het thema opnieuw aansneed bij uw vrouw; dit keer raakte ze wel overtuigd van de behandeling (CGVS 18.09.2014 p. 9-10 + CGVS 9.10.2014 p. 3, p. 4-6). Uw vrouw legt hierover een andere versie af: volgens haar werkte u bij de familie van dokter An. in april 2014 en was het ook in deze periode dat u haar over de behandeling door dokter An. vertelde. Nadat ze eerst twijfelde, stemde ze kort daarop wel in met de behandeling. Over de periode zomer 2013-januari 2014 zegt uw vrouw – in tegenstelling tot u – helemaal niets (CGVS vrouw 18.09.2014 p. 7 + CGVS vrouw 9.10.2014 p. 2-3). Daarnaast leggen u en uw vrouw verschillende verklaringen af wat betreft het aantal consultaties bij haar en wanneer die er zouden geweest zijn. Zo verklaart u dat de eerste consultatie met uw zoon bij dokter An. op 2 mei 2014 was en dat de laatste keer ongeveer een week voor 30 juni 2014 was; die 30ste juni ging u verhaal halen bij Ar.A. zelf over de foute behandeling, weliswaar zonder uw zoon of vrouw erbij. Over hoeveel consultaties er in de door u aangeduide periode in totaal zijn geweest, blijft u eerst onduidelijk en duidt u uiteindelijk op papier aan dat er in totaal vijf à zes consultaties zijn geweest. Volgens uw aanduidingen en verklaringen moeten de consultaties op 2 mei, 11 of 12 mei, 25 mei, begin juni, 16 of 17 juni en 24 of 25 juni 2014 geweest zijn. Volgens uw verklaringen waren u en uw vrouw steeds samen met uw zoon aanwezig op de consultaties en was er sinds uw discussie met Ar.A. eind juni 2014 geen consultatie meer tot jullie op 3 augustus 2014 vertrokken uit Armenië (CGVS 9.10.2014 p. 8-9). Uw vrouw daarentegen verklaart dat uw zoon slechts drie keer op consultatie is geweest bij dokter An.: twee keer met u erbij en één keer zonder u (maar met haar vader erbij). Over de momenten waarop dat zou geweest zijn, is uw vrouw trouwens bijzonder incoherent. Zo zegt ze, net als u, dat de eerste keer op 2 mei 2014 was en geeft ze aanvankelijk aan dat jullie ook op 5 mei op consultatie gingen, maar later verklaart ze dan weer dat de tweede consultatie eind juni was en nog later dat dat midden juli was. Over de keer dat ze met haar vader maar zonder u op consultatie ging met jullie zoon verklaart ze dan weer eerst dat dat op het einde was, meer bepaald eind juli 2014, en dan dat dat begin juli was (CGVS vrouw 9.10.2014 p. 4-6). Het valt niet alleen op dat u en uw vrouw elkaar onderling tegenspreken wat betreft het aantal consultaties en de momenten waarop dat was, maar hierover zelf ook vage en incoherente verklaringen afleggen. Verder verklaart u dat u dokter An. in één keer 40.000 US dollar cash betaalde, zijnde op 19 mei 2014. Dat herinnert u zich nog zeer goed want de behandeling met het medicijn was tot dan toe op hun kosten geweest en toen u die 19de mei andermaal het medicijn moest gaan ophalen, moest u ook betalen. U betaalde dokter An. naar eigen zeggen met US dollar die u thuis cash had liggen omdat u altijd US dollars liggen heeft thuis – volgens u weet uw vrouw dat u dit geld thuis liggen heeft en dat u daarmee dokter An. betaald heeft (CGVS 9.10.2014 p. 9-10). In dit opzicht is het vreemd dat uw vrouw hier andere verklaringen over aflegt: volgens haar betaalde u het geld op 5 mei 2014, want jullie konden pas de behandeling starten nadat jullie betaald hadden. Bovendien blijkt uw vrouw niet te weten dat u het Amerikaans geld cash had liggen thuis want zij verklaart dat u het geld van de bank haalde, maar of u het daar uit de muur haalde of daarvoor geld moest wisselen, weet ze niet (CGVS vrouw 9.10.2014 p. 6-7).

Ten tweede leggen jullie ook over cruciale elementen in uw asielrelaas incoherente verklaringen af. Zo verklaart u dat u op 30 juni 2014 's morgens eerst een advocaat aansprak aan de rechtbank van Artashat – hoe deze man zou heten weet u vreemdgenoeg niet – en had uw vrouw ook al met een bevriende journaliste (Na.) gesproken – van haar weet u dan weer de familienaam niet. Die dag, 30 juni 2014, ging u eerst werken en 's avonds rond 21u ging u naar Ar.A. thuis om uw ongenoegen over de behandeling te uiten; daarop kwam u pas om 1u 's nachts thuis (i.e. in Artashat). Op dat moment was uw vrouw nog wakker maar u zei haar toen nog niets van de bedreiging die Ar.A. had geuit – dat deed u naar eigen zeggen pas 's anderendaags (CGVS 9.10.2014 p. 8, p. 9 & p. 11-13). Uw vrouw heeft het dan weer over 30 juli 2014 als datum waarop u de advocaat en de journaliste ontmoette; zij zegt dat u die dag 's morgens al naar Ar.A. thuis was gegaan om verhaal te halen en dat u pas daarna de advocaat ontmoette en de journaliste sprak. Ze verklaart ook dat jullie elkaar die dag terugzagen bij uw moeder in Yerevan en dat jullie dan samen terug naar huis gingen (in Artashat) (CGVS vrouw 9.10.2014 p. 4, p. 7-9). Het is echter maar weinig geloofwaardig dat u de namen van de advocaat en de journalist niet zou kennen die u aansprak in verband met uw problemen met Ar.A. en zijn vrouw en dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen over de dag waarop u verhaal ging halen bij Ar.A. en over het verloop van die dag. U verklaart dat u ook van andere mensen hoorde dat dokter An.'s behandeling niet werkte en gewoon oplichterij was – de vader van een dorpsgenoot (Ao.) zou zelfs haar medicijn hebben

laten onderzoeken in een laboratorium; hoe die vader heet, weet u evenwel niet (CGVS 9.10.2014 p. 10). Het is echter maar weinig aannemelijk dat u deze naam niet zou kennen als dit de vader van uw kennis uit uw dorp zou betreffen door wie u te weten kwam dat er eigenlijk geen slangengif in het medicijn zat en u zo te weten kwam dat dokter An.'s behandeling gewoon oplichterij was.

Ten slotte dient ook gewezen te worden op incoherente verklaringen omtrent uw driedaagse vasthouding op het militair commissariaat. U verklaart dat u op 10 juli 2014 's morgens werd meegenomen naar het commissariaat en dat u van daar naar uw vrouw belde omdat u voelde dat er iets niet klopte; u liet haar zo weten dat er iets niet klopte en u vroeg haar daarom om uw vader te verwittigen. Via een kennis van uw vader die op het commissariaat werkt – hoe deze heet weet u evenwel niet – kon u op 13 juli 2014 ontsnappen. Volgens u kon u ontsnappen door gewoon weg te lopen, waarop u meteen naar huis rende en daar rond 14-15u in de namiddag toekwam (CGVS 18.09.2014 p. 10-11 + CGVS 9.10.2014 p. 13-15). Uw vrouw daarentegen legt hier andere verklaringen over af en zegt dat u haar op 10 juli 2014 opbelde met de melding dat het een misverstand was, dat ze zich geen zorgen moest maken en dat u 's anderendaags wel zou thuiskomen. Op 13 juli 2014 zou u dan 's morgens rond 10u met een taxi zijn thuisgekomen (CGVS vrouw 18.09.2014 p. 8-9 + CGVS vrouw 9.10.2014 p. 10-11). Deze versies van de feiten zijn echter ruim uiteenlopend.

Ten derde dient ook gewezen te worden op het feit dat u verklaarde dat u en uw gezin legaal het land verlieten op 3 augustus 2014. Die dag namen jullie een vlucht van op de luchthaven Zvartnots (Yerevan) naar Parijs, daarbij gebruik makend van jullie eigen paspoorten met de nodige visums in. Bij de identiteitscontroles in Zvartnots hadden jullie naar eigen zeggen geen problemen (CGVS 18.09.2014 p. 3-4 & p. 7 + CGVS vrouw 18.09.2014 p. 3-5). Dat jullie zomaar onder eigen identiteit en openlijk jullie land verlieten via de luchthaven en daar probleemloos de identiteitscontroles konden passeren, valt maar moeilijk te rijmen met jullie verklaringen dat jullie problemen zouden hebben met de hooggeplaatste militair Ar.A., die u naar eigen zeggen via zijn connecties overal zou kunnen vinden (CGVS 9.10.2014 p. 15). Deze vaststelling plaatst de door u aangehaalde problemen met Ar.A. en zijn vrouw opnieuw op los zand.

Zij in ditzelfde verband overigens nog opgemerkt dat u, noch uw vrouw, jullie (originele) Armeense paspoorten voorlegden en uit de door u voorgelegde kopies ervan niet kan worden nagegaan wanneer u uw visa verkreeg en wanneer u uw land ook effectief verliet, waardoor niet uit te sluiten valt dat u uw land reeds voor 30 juni of 1 juli 2014 zou hebben verlaten, de dag waarop volgens uw verklaringen uw problemen met generaal Ar.A., voor wie u op de vlucht zou zijn gegaan, begonnen (CGVS 18.09.2014 p. 8).

Ten vierde legt u een militaire convocatie (document 16) neer waarmee u wil aantonen dat Ar.A. u oproepen voor het leger en dat u zo naar de oorlog in Nagorno-Karabach zou worden gestuurd, als vergelding voor uw dreigement dat u zou openbaar maken dat zijn vrouw mensen oplicht met haar medische behandelingen. Welnu, eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval. Het Commissariaat-generaal heeft bovendien gegronde redenen om te twifelen aan de authenticiteit van dit stuk. Zo toont de convocatie vormelijke gebreken: elke vorm van officiële hoofding ontbreekt, u zou zich volgens de convocatie moeten melden op 8 mei 2014 terwijl de convocatie zelf gedateerd is op 5 augustus 2014, de datum van 2014.05.08 is duidelijk gemanipuleerd en er zijn twee soorten balpennen gebruikt voor het invullen ervan. De datum van inontvangstname is dan weer niet ingevuld; bij 'ontvangstbewijs' onderaan staat uw eigen naam ingevuld, terwijl u op het moment dat de convocatie naar u werd gestuurd al in België was. Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties (hier: militair commissariaat van Artashat). Ook legt u weinig aannemelijke verklaringen af over een aantal andere elementen aangaande deze convocatie. Zo verklaart u dat uw vader u dit bezorgde: in Yerevan zou hij dat aan een man gegeven hebben die naar België vloog die het op zijn beurt naar u opstuurde per post (de gebruikte enveloppe legt u niet neer). Wie deze man is of hoe hij heet, weet u weliswaar niet. Als u gevraagd wordt wanneer u volgens deze convocatie opgeroepen wordt, verklaart u dat dat op 25 augustus 2014 was. Dit strookt evenwel niet met 2014.05.08 of 05.08.2014 zoals vermeld op de convocatie. Als u gevraagd wordt of u volgens deze convocatie wordt opgeroepen voor het leger, verklaart u dat u de inhoud ervan niet gelezen heeft en dat het u ook niet interesseert. U voegt eraan toe dat u strafrechtelijk kan vervolgd worden als u zich niet meldt voor deze convocatie – als u dan gevraagd wordt naar de stand van zaken op dit vlak (aangezien u zich niet ging melden), verklaart u daar geen nieuws van te hebben en daar verder niet naar geïnformeerd te hebben (CGVS 18.09.2014 p. 5-6). Indien u door middel van deze convocatie effectief zou worden opgeroepen om te dienen in Nagorno-Karabach en Ar.A. hier persoonlijk achter zou zitten als vergelding tegenover u, kan toch redelijkerwijs van u worden verwacht dat u meer kennis en interesse aan de dag legt voor dit document. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat documenten in

Armenië gemakkelijk kunnen worden gekocht. Gelet op bovenstaande bevindingen omtrent deze convocaties, dient gezegd dat dit document de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag in geen geval kan herstellen.

Ten slotte dient ook opgemerkt te worden dat u na uw aankomst in België (i.e. 3 augustus 2014) nog bijna drie weken wachtte om er een asielaanvraag in te dienen (i.e. 21 augustus 2014). Als u hierop gewezen wordt, verklaart u dat uw vrouw onwel was en uw zoon zich ook niet zo goed voelde. U voegt eraan toe dat de mensen bij wie jullie toen verbleven, de procedure beter kennen dan jullie en jullie zeiden dat jullie beter nog wat konden herstellen vooraleer asiel aan te vragen (CGVS 18.09.2014 p. 7-8). Deze verklaringen zijn weinig overtuigend ter verantwoording van deze laattijdige asielaanvraag. Als uw kennis van de (asiel)procedure goed is zoals u zegt, zou u er immers van op de hoogte moeten zijn dat er van een asielzoeker redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zo snel mogelijk internationale bescherming aanvraagt. Zich niet zo goed voelen kan bezwaarlijk aanvaard worden als belemmering om dergelijke bescherming aan te vragen tegenover iemand in zijn land van herkomst die hem met het leven bedreigt (zoals Ar.A. in uw geval). Bijgevolg dienen ernstige vragen te worden gesteld bij uw late asielaanvraag en uw nood aan bescherming. Door dit gedrag wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag overigens bijkomend ondermijnd.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om ten aanzien van uw land van herkomst Armenië een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw Armeense paspoort, uw huwelijksakte, uw geboorteakte en die van uw kinderen, uw militair boekje, uw rijbewijs en de paspoorten van uw kinderen bevatten louter informatie over uw identiteit en die van uw kinderen en uw echtelijke situatie, maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. De convocaties van het militair commissariaat werden reeds eerder besproken (zie boven). De door uw vrouw neergelegde medische documenten in verband met uw zoon N. bevestigen zijn fysieke aandoeningen – waarvoor begrip kan worden opgebracht – maar brengen geen uitsluitel over de door u aangehaalde problemen met dokter An. die u daardoor zou ondervonden hebben. Deze documenten zijn bijgevolg niet van die aard dat ze deze beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofdte van uw vrouw R.G. (O.V. 7.929.948) – die verklaarde haar asielaanvraag te baseren op dezelfde elementen als de uwe (CGVS vrouw 18.09.2014 p. 6) – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming."

Uw Armeense paspoort, uw geboorteakte, uw militair boekje, uw diploma's en uw werkboekje bevatten enkel informatie over uw identiteit, uw opleiding en uw professionele activiteiten die hier niet betwist worden. De medische documenten in verband met uw zoon N. bevestigen zijn fysieke aandoeningen – waarvoor begrip kan worden opgebracht – maar brengen geen uitsluitel over de door u aangehaalde problemen met dokter An. die u en/of uw man daardoor zouden ondervonden hebben. Deze documenten zijn bijgevolg niet van die aard dat ze deze beslissing of die van uw man zouden kunnen beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 27 november 2014 een schending aan (zie p. 5) van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 § 1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers wijden uit over voornoemde beginselen; ze verwijzen ook naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet inzake de bewijslast en naar de proceduregids van UNHCR.

Volgens verzoekers is het een (zie p. 7) "valse conclusie" van de commissaris-generaal dat ze geen problemen kenden omdat ze hun land legaal met eigen paspoorten en visa konden verlaten. Ze wijzen

erop dat ze niet gerechtelijk opgespoord werden, niet gesignaleerd waren en er daarom geen reden was voor de "douane" (sic) om hun tegen te houden of te arresteren.

Ze leggen uit dat ze pas na drie weken in het Rijk asiel aanvroegen *"omdat zij niet onmiddellijk op de hoogte waren van deze beschermingsmogelijkheid in België"* en omdat ze (zie p. 7) *"op eigen kracht hun land van herkomst (hadden) verlaten en niet door een mensensmokkelaar (werden) geïnformeerd over de asielmogelijkheden of de juiste adressen in Brussel"*.

Volgens hen is het niet onaannemelijk dat ze niet konden antwoorden op de vraag wat de meisjesnaam is van dokter An.A., omdat ze haar kenden onder de naam van haar echtgenoot.

Verzoekers wijzen verder op (zie p. 7) *"de onzorgvuldigheid waarmee verwerende partij daarentegen zelf met namen omgaat"*, omdat uit de bestreden beslissingen zou blijken dat de commissaris-generaal *"in de eerste beslissing de generaal correct A. noemt en in de tweede beslissing de generaal verkeerd Ar. terwijl verzoekende partijen steeds de naam A. hebben genoemd zoals ook blijkt uit antwoord 5 van de vragenlijsten van de Dienst Vreemdelingenzaken van 29 augustus 2014 in het administratief dossier"*.

Volgens verzoekers zijn er bijgevolg (zie p. 7) *"overtuigende redenen om ernstig te twifelen aan de correctheid van de verslagen van verwerende partij"*.

Wat de doktersbezoeken betreft, wijzen verzoekers erop dat verzoekster (zie p. 8) *"ook eens met haar vader de dokter bezocht zoals tweede verzoekende partij verklaarde waardoor onmiddellijk drie verschillende data heel eenvoudig kunnen worden uitgelegd en niet noodzakelijk uitsluitend moet betekenen dat verzoekende partijen ongeloofwaardig zijn"*.

De verklaringen met betrekking tot de betaling van dokter A.A. sluiten elkaar, aldus verzoekers, niet uit. Ze leggen uit dat ze op 5 mei 2014 dienden te betalen, maar dat ze niet alle geld cash in huis hadden liggen, waarop verzoeker bijkomend geld bij de bank afhaalde en alles in één keer op 19 mei 2014 betaalde. Ze stellen dat verzoekster (zie p. 8) *"er daarom terecht van (kon) uitgaan op grond van wat zij wist dat de betaling reeds op 5 mei was gebeurd zonder dat zij eerste verzoekende partij tegenspreekt"*.

Verzoekers leggen uit dat verzoeker de advocaat heeft bezocht en dat verzoekster de journaliste kende; daarom weet de ene meer te vertellen over de eerste persoon en de andere over de tweede persoon, aldus verzoekers.

Ze voeren aan dat verzoekster het persoonlijke wedervaren van verzoeker slechts kan kennen (zie p. 8) *"zoals deze het haar vertelde"*: *"zo weet verwerende partij dat eerste verwerende partij generaal Ar.A. op 30 juni 2014 confronteerde maar dit bij haar thuiskomst daar niets tegen tweede verwerende partij over vertelde dan pas de volgende dag"* (sic).

Volgens verzoekers is er (zie p. 8) *"geen inconsistentie in de vaststelling dat eerste verzoekende partij pas daarna de advocaat en de journaliste bezocht ook al had eerste verzoekende partij na de confrontatie met de generaal dezelfde dag aan de rechtbank van Artashat de advocaat ontmoet"* omdat *"deze ontmoeting was nog geen bespreking"*.

Verzoekers stellen dat hun verklaringen over de vasthouding van verzoeker perfect complementair gelezen kunnen worden (zie p. 8) *"zonder dat de ene verklaring de andere uitsluit"*: *"s Morgens op 10 juli 2014 werd eerste verzoekende partij meegenomen en belde dezelfde dag: zij wist dat er iets niet klopte en belde dit ook door aan tweede verzoekende partij waarbij zij haar wilde troosten door te zeggen dat zij zich geen zorgen hoefde te maken maar toch haar vader op de hoogte te brengen met wiens hulp via tussenkomst van een vriend eerste verzoekende partij kon ontsnappen en daarna met een taxi thuiskwam"*.

Verzoekers menen bijgevolg dat, gelet op het bovenstaande, de bewijswaarde van de militaire convocaties niet in twijfel kan worden getrokken omdat er geen geloofwaardige en coherente verklaringen zouden zijn afgelegd.

Ze stellen verder dat (zie p. 8) *"de persoon die de militaire convocatie ontving heeft de naam van eerste verzoekende partij op het ontvangstbewijs geschreven en de convocatie werd haar door haar vader via drager en per post bezorgd"*, dat *"een convocatie wordt niet door één persoon opgesteld en ondertekend maar doorloopt een administratieve procedure zodat het zelfs eerder logisch is dat verschillende balpenen worden gebruikt om het document volledig op te stellen"* en dat *"verschillende*

personen kunnen dezelfde datum op verschillende wijzen schrijven en in casu kan 5 mei 2014 ook geschreven worden als 05.08.2014 of 08.05.2014 (Amerikaanse stijl) of 2014.08.05 etc".

Verzoekers hekelen dat uit de tekst van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat rekening werd gehouden met de handicap van haar kind N..

Ze stellen verder (zie p. 9): *"Verwerende partij kan niet ernstig aan de nationaliteit van verzoekende partij twijfelen. Zij beschikt over een reeksen van standaard controlevragen en –technieken om de afkomst van verzoekende partij vast te stellen wat zij indien zij volhoudt dat de Sierra Leone nationaliteit van verzoekende partij niet vaststaat nalaat te hanteren waardoor zij o" (sic).*

Vervolgens benadrukken verzoekers dat ze een gehandicapt kind hebben dat medische verzorging nodig heeft, dat ze door Ar.A. voor 40.000 USD werden opgelicht en dat ze hiertegen geen verweer hebben. Het resultaat is volgens verzoekers (zie p. 9) *"dat het gehandicapt kind zonder medische verzorging blijft"*.

Ze stellen dat hun verhaal overeenkomt (zie p. 9) "met de gedocumenteerde realiteit"; verzoekers verwijzen naar een artikel van 25 juli 2014 van "Freedom House" waaruit zou blijken dat corruptie en nepotisme dermate gemeenschappelijk zijn bij overheidspersonen dat het onmogelijk is om gerechtelijke genoegdoening te kunnen krijgen tegen afpersing en medische wanpraktijken.

Volgens verzoekers lopen ze in hun land, omwille van bovenstaande vermeldde problemen, het risico op ernstige schade of mishandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Verzoekers stellen dat de beslissingen de zorgvuldigheidsplicht schenden, alsook de materiële motiveringsplicht. Ze geven een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers vragen aan de Raad (zie p. 11) dat de beslissingen van de commissaris-generaal worden *"hervormd, zoniet vernietigd"*.

2.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, R.G., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, A.B., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekers, gezien:

(i) hun onaannemelijke en incoherente verklaringen over dokter An.A. (zie het verhoorverslag van 18 september 2014 van verzoeker, p. 9, 10; zie het verhoorverslag van 18 september 2014 van verzoekster, p. 7; zie het verhoorverslag van 9 oktober 2014 van verzoeker, p. 2-6; zie het verhoorverslag van 9 oktober 2014 van verzoekster, p. 2, 3), over het aantal consultaties bij de dokter en de data ervan (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2014 van verzoeker, p. 8, 9; zie het verhoorverslag van 9 oktober 2014 van verzoekster, p. 4-6), over de betaling aan dokter An.A. (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2014 van verzoeker, p. 9,10; zie het verhoorverslag van 9 oktober 2014 van verzoekster, p. 6, 7), over het aanspreken van een advocaat en journaliste Na. (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2014 van verzoeker, p. 8, 9, 11-13; zie het verhoorverslag van 9 oktober 2014 van verzoekster, p. 4, 7-9), over de vader van verzoekers kennis door wie hij te weten kwam dat er eigenlijk geen slangengif in het medicijn zat en dat dokter An.A.'s behandeling gewoon oplichterij was (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2014 van verzoeker, p. 10) en over verzoekers driedaagse vasthouding op het militair commissariaat (zie het verhoorverslag van 18 september 2014 van verzoeker, p. 10, 11; zie het verhoorverslag van 9 oktober 2014 van verzoeker, p. 13-15; zie het verhoorverslag van 18 september 2014 van verzoekster, p. 8, 9; zie het verhoorverslag van 9 oktober 2014 van verzoekster, p. 10, 11);

(ii) verzoekers verklaarden dat ze legaal hun land verlieten vanop luchthaven Zvartnots (Yerevan) op 3 augustus 2014, daarbij gebruikmakend van hun eigen paspoorten voorzien van een visum en bij de identiteitscontroles in Zvartnots geen problemen kenden (zie het verhoorverslag van 18 september 2014 van verzoeker, p. 3, 4, 7; zie het verhoorverslag van 18 september 2014 van verzoekster, p. 3-5), terwijl verzoekers voorhouden dat ze problemen hebben met de hooggeplaatste militair Ar.A. die hen via zijn connecties, overal zou kunnen vinden (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2014 van verzoeker, p. 15);

(iii) dat verzoekers geen (originele) Armeense paspoorten aan de asieldiensten voorlegden en uit de voorgelegde kopies ervan niet kan worden nagegaan wanneer de visa verkregen werden en wanneer verzoekers hun land ook effectief verlieten, waardoor niet uit te sluiten valt dat ze hun land reeds vóór 30 juni of 1 juli 2014 -de dag waarop hun problemen met Ar.A. begonnen- (zie het verhoorverslag van 18 september 2014 van verzoeker, p. 8);

(iv) de voorgelegde militaire convocatie geen geloofwaardige verklaringen ondersteunt en vormelijke gebreken vertoont, gezien verzoeker onaannemelijke verklaringen aflegde over deze convocatie, hij zelfs verklaarde dat hij de inhoud ervan niet gelezen heeft, dat het hem niet interesseerde en dat hij zich niet heeft geïnformeerd over de gevolgen van het onbeantwoord laten van de convocatie hoewel hij aangaf dat hij strafrechtelijk vervolgd kan worden in dat geval (zie het verhoorverslag van 18 september 2014 van verzoeker, p. 5, 6);

(v) verzoekers na hun aankomst in België op 3 augustus 2014, nog bijna drie weken wachtten om er een asielaanvraag in te dienen, hoewel verzoeker aangaf dat de mensen bij wie ze toen verbleven de asielprocedure goed kenden (zie het verhoorverslag van 18 september 2014 van verzoeker, p. 7, 8).

De uitleg in het verzoekschrift aangaande de incoherenties verklaringen van verzoekers over dokter An.A., met name dat het niet onaannemelijk is dat verzoekers de meisjesnaam van dokter An.A. niet kenden omdat ze haar enkel kenden onder de naam van haar echtgenoot, over het aantal en de data van consultaties, met name dat verzoekster *“ook eens met haar vader de dokter bezocht zoals tweede verzoekende partij verklaarde waardoor onmiddellijk drie verschillende data heel eenvoudig kunnen worden uitgelegd en niet noodzakelijk uitsluitend moet betekenen dat verzoekende partijen ongeloofwaardig zijn”*, over de betaling aan dokter An., namelijk dat ze op 5 mei 2014 dienden te betalen, maar dat ze niet alle geld cash in huis hadden liggen, waarop verzoeker ook geld bij de bank afhaalde en alles in één keer op 19 mei 2014 betaalde, en dat verzoekster *“er daarom terecht van (kon) uitgaan op grond van wat zij wist dat de betaling reeds op 5 mei was gebeurd zonder dat zij eerste*

verzoekende partij tegenspreekt", over het aanspreken van een advocaat en journaliste Na., namelijk dat verzoeker de advocaat heeft bezocht en dat verzoekster de journaliste kende en dat daarom de ene meer weet te vertellen over de eerste persoon en de andere over de tweede persoon, dat verzoekster het persoonlijke wedervaren van verzoeker slechts kan kennen *"zoals deze het haar vertelde"*, *"zo weet verwerende partij dat eerste verwerende partij generaal Ar.A. op 30 juni 2014 confronteerde maar dit bij haar thuiskomst daar niets tegen tweede verwerende partij over vertelde dan pas de volgende dag"* (sic). Volgens verzoekers is er *"geen inconsistentie in de vaststelling dat eerste verzoekende partij pas daarna de advocaat en de journaliste bezocht ook al had eerste verzoekende partij na de confrontatie met de generaal dezelfde dag aan de rechtbank van Artashat de advocaat ontmoet"* omdat *"deze ontmoeting was nog geen bespreking"*- en over verzoekers driedaagse vasthouding op het militair commissariaat -*"s Morgens op 10 juli 2014 werd eerste verzoekende partij meegenomen en belde dezelfde dag: zij wist dat er iets niet klopte en belde dit ook door aan tweede verzoekende partij waarbij zij haar wilde troosten door te zeggen dat zij zich geen zorgen hoefde te maken maar toch haar vader op de hoogte te brengen met wiens hulp via tussenkomst van een vriend eerste verzoekende partij kon ontsnappen en daarna met een taxi thuiskwam"*-, zijn slechts post-factum verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen in een poging om de incoherenties en onaannemelijkheden alsnog te vergoelijken.

Alle bovenstaande vaststellingen omtrent de ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen van verzoekers vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

In hun verzoekschrift wijzen verzoekers nog op *"de onzorgvuldigheid waarmee verwerende partij daarentegen zelf met namen omgaat"*, omdat uit de bestreden beslissingen zou blijken dat de commissaris-generaal *"in de eerste beslissing de generaal correct A. noemt en in de tweede beslissing de generaal verkeerd Ar. terwijl verzoekende partijen steeds de naam A. hebben genoemd zoals ook blijkt uit antwoord 5 van de vragenlijsten van de Dienst Vreemdelingenzaken van 29 augustus 2014 in het administratief dossier"*.

De Raad ziet echter niet in hoe verzoekers benadeeld zouden zijn door de verschillende schrijfwijze van de afkorting van de naam van generaal Ararat Arsenyan.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat er bijgevolg *"overtuigende redenen (zijn) om ernstig te twifelen aan de correctheid van de verslagen van verwerende partij"*, stelt de Raad vast dat verzoekers nalaten *in concreto* aan te geven waar precies de verslagen van de commissaris-generaal niet correct zouden zijn.

De Raad wijst erop dat -tot bewijs van het tegendeel- het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoekers werkelijk hebben verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Bovendien werd tijdens de verhoren op het Commissariaat-generaal aan verzoekers uitdrukkelijk gevraagd of ze de tolk begrepen, waarop zowel verzoeker als verzoekster bevestigend antwoordden (zie het verhoorverslag van 18 september 2014 van verzoeker, p. 12; zie het verhoorverslag van 18 september 2014 van verzoekster, p. 9; zie het verhoorverslag van 9 oktober 2014 van verzoeker, p. 16; zie het verhoorverslag van 9 oktober 2014 van verzoekster, p. 11) en werd hen de gelegenheid geboden op het einde van de verhoren bijkomende opmerkingen te maken, maar verzoekers maakten geen opmerkingen aangaande het verloop van het gehoor (zie het verhoorverslag van 18 september 2014 van verzoeker, p. 12; zie het verhoorverslag van 18 september 2014 van verzoekster, p. 9).

Het volstaat dan ook niet om, naar aanleiding van een verschillende schrijfwijze van een naam, te stellen dat er *"overtuigende redenen (zijn) om ernstig te twifelen aan de correctheid van de verslagen van verwerende partij"*.

Verzoekers tonen geenszins aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen, niet overeenstemt met wat ze verklaard hebben, noch dat de bestreden beslissingen gebaseerd zijn op een onvolledig en onjuist verhoor.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat het een *"valse conclusie"* is dat verzoekers geen problemen kenden omdat ze het land legaal met eigen paspoorten en visa konden verlaten gezien ze niet gerechtelijk opgespoord werden, niet gesignaleerd waren en er daarom geen reden was voor de *"douane"* om hun tegen te houden of te arresteren, wijst de Raad op de verklaringen van verzoeker dat Ar.A. hem binnen de grenzen van de voormalige Sovjet Unie zou kunnen vinden *"via zijn connecties"* (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2014, p. 15).

Dat verzoekers probleemloos legaal het land verlieten vanop luchthaven Zvartnots (Yerevan) op 3 augustus 2014, daarbij gebruikmakend van hun eigen paspoorten, is moeilijk te verzoenen met bedoelde verklaring.

De loutere beweringen in het verzoekschrift dat *“de persoon die de militaire convocatie ontving heeft de naam van eerste verzoekende partij op het ontvangstbewijs geschreven en de convocatie werd haar door haar vader via drager en per post bezorgd”*, dat *“een convocatie wordt niet door één persoon opgesteld en ondertekend maar doorloopt een administratieve procedure zodat het zelfs eerder logisch is dat verschillende balpennen worden gebruikt om het document volledig op te stellen”* en dat *“verschillende personen kunnen dezelfde datum op verschillende wijzen schrijven en in casu kan 5 mei 2014 ook geschreven worden als 05.08.2014 of 08.05.2014 (Amerikaanse stijl) of 2014.08.05 etc”* doen geenszins afbreuk aan de vaststellingen dat:

- (i) een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op het bovenstaande;
- (ii) bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties correcte en volledige vormelijke modaliteiten verwacht kunnen worden, maar dat elke vorm van officiële hoofding ontbreekt, dat verzoeker zich volgens de convocatie op 8 mei 2014 zou moeten melden terwijl de convocatie zelf gedateerd is op 5 augustus 2014, dat de datum van “2014.05.08” duidelijk gemanipuleerd is, dat er twee soorten balpennen zijn gebruikt voor het invullen ervan, dat de datum van inontvangstname niet ingevuld is en dat bij “ontvangstbewijs” onderaan verzoekers naam staat ingevuld, terwijl hij op dat moment al in België was;
- (ii) verzoeker onaannemelijke verklaringen aflegde over deze convocatie, hij zelfs verklaarde dat hij de inhoud ervan niet gelezen heeft, dat het hem niet interesseerde en dat hij zich niet heeft geïnformeerd over de gevolgen van het zich niet melden voor de convocatie hoewel hij aangaf dat hij strafrechtelijk vervolgd kan worden in dat geval.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift uitleggen dat ze pas na drie weken asiel aanvroegen *“omdat zij niet onmiddellijk op de hoogte waren van deze beschermingsmogelijkheid in België”* en omdat ze *“op eigen kracht hun land van herkomst (hadden) verlaten en niet door een mensensmokkelaar (werden) geïnformeerd over de asielmogelijkheden of de juiste adressen in Brussel”*, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde dat de mensen waarbij ze na hun aankomst in België, verbleven de asielprocedure kenden en verzoekers zelfs aanbevelingen deden (zie het verhoorverslag van 18 september 2014, p. 8).

De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet inroept, hoe dan ook verwacht kan worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Verzoekers kunnen onwetendheid dus niet dienstig inroepen om te verklaren waarom hij zo lang heeft gewacht om een asielaanvraag in te dienen.

In hun verzoekschrift benadrukken verzoekers dat ze een gehandicapt kind hebben dat medische verzorging nodig heeft, dat ze door Ar.A. voor 40.000 USD werden opgelicht en dat ze hiertegen geen verweer hebben.

Het resultaat is volgens verzoekers *“dat het gehandicapt kind zonder medische verzorging blijft”*.

Dit verhaal gaat volgens hen samen *“met de gedocumenteerde realiteit”*; verzoekers verwijzen naar een artikel van 25 juli 2014 van *“Freedom House”* waaruit zou blijken dat corruptie en nepotisme dermate gemeenschappelijk zijn bij overheidspersonen dat het onmogelijk is om gerechtelijke genoegdoening te kunnen krijgen tegen afpersing en medische wanpraktijken.

De Raad antwoordt dat de medische aandoeningen van Na. zoals ook vermeld op de medische documenten neergelegd op het Commissariaat-generaal, en de geciteerde informatie van 25 juli 2014 van *“Freedom House”* over corruptie en nepotisme bij overheidspersonen -die evenwel niet aan het verzoekschrift wordt bijgevoegd- niet aantonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat gezondheidsproblemen op zich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers dienen voor de beoordeling van de ingeroepen medische problemen de geëigende procedure te volgen, met name deze van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de

status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), merkt de Raad op dat artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, hetwelke bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen*", inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, b) van vreemdelingenwet (cf. HvJ C- 465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantonen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE